

Abdylhamyt han

Category: Kitapcy,Taryhy şahslar

написано kitapcy | 23 январь, 2025

Abdylhamyt han ABDÜLHAMİD HAN (GÖK SULTAN)

Toplumun en büyük haksızlığına uğramış tarihî şahsiyetlerden biri, II. Abdülhamid'dir. Kendisinden önceki devirlerin ağır yükünü omuzlarında taşıyan, en güvenebileceği adamların ihanetine uğrayan ve dağılmak üzere olan içi dışı düşman dolu bir imparatorluğu 33 yıl sırf zekâ ve hamiyeti ile ayakta tutan bu büyük padişah katil, kanlı, müstebit, kızıl sultan, cahil ve korkak olarak tanıtılmış, daima aleyhinde işleyen bu propagandanın tesiriyle de böyle tanınmış talihsiz bir insandır.

Daha ilkokul sıralarında belirli bir propagandanın tesirinde kalmaya başlayarak, yaşları ilerledikçe aynı telkinler ile büyütülen nesillerin, o propagandanın yalanlarını bir gerçek gibi benimsemelerinden tabii ne olabilir?

*Öğren yavrum ki On Temmuz bayramların en büyüğü,
Esir millet böyle bir gün zincirini kırdı, söktü.
Ondan evvel geçen günler, bilsen yavrum ne siyahtı,
Milletin her iyiliğini düşünecek padişahıtı;
Hâlbuki o zaman sultan, insan değil, canavardı,
Canlar yakar, kan dökerdi, millet ondan pek bizardı!*

gibi saçmalar, kim bilir hangi kırılışı kalemle yazılarak okuma kitaplarına geçiyor, körpe beyinlere Sultan Hamid düşmanlığı aşıllıyordu.

Bu düşmanlığı aşıl原因anlar ilkönce İttihatçılar, yâni hürriyet kahramanları (!), yâni Sultan Abdülhamid'in 33 yıl ayakta tuttuğu imparatorluğu 10 yılda dağıttıktan sonra memleketten kaçan kişilerdi. İttihatçılardan sonra da Ermeniler, Rumlar, Yahudilerdi. Yâni, yabancıları işe karıştırarak Türkiye'yi batırmak için Osmanlı Bankası'nı basan, Anadolu'da kargaşalık çıkaran ve Avrupalının gık demesine meydan vermeden Sultan

Abdülhamid tarafından tepelenen Ermeniler; yâni Balkanlara saldırıp karışıklık çıkarmak ve yine yabancılardan da işe karışması ile Türkiye'yi parçalamak isterken Sultan Hamid tarafından 1897 de tepelenen Yunanlılar (ve bizdeki adı ile Rumlar); ve Filistin'de bir Yahudistan kurmak teşebbüsleri Sultan Hamid tarafından önlenen Yahudi'lerdi.

Sultan Hamid, bin türlü siyâsî tertiple bu azınlıkların azgınlıklarını yere sererken, onlarla birleşerek pâdişâhı tahtından indiren kabadayılar:

*Türk, Musevî, Rum, Ermeni,
Gördük bu rûzı rûşeni!*

şarkısını, bu unutulmaz ahmaklık ve ihanet bestesini söyleyerek çınlatıyor, Birinci Dünya Savaşı ile mütarekesine kadar Musevî, Rum ve Ermeni vatandaşların nasıl "Rûzi Rûşen" beklediklerini anlamamak, anlayamamak gibi bir alıklıkla bir imparatorluğu idare ettiklerini sanıyorlardı. Sultan Hamid'i iyice anlamak için tahta çıktığı zamanı iyi bilmek lâzımdır. Sultan Aziz'in son zamanlarındaki çöküntü sırasında, memleketi, yürütmek için beliren iki akımdan, liberalizmi V. Murad, muhafazakârlığı II. Abdülhamid temsil ediyordu. Liberaller, İngiltere ve Fransa'ya bakarak parlamento ile her şeyin düzeleceğine inanıyor, muhafazakârlar, 30 milyonluk imparatorlukta 10 milyon Türkün hâkimiyetini sağlamak için mutlak idareye lüzum görüyordu. Masonlar, Sultan Murad'ı da Mason yapmışlardı. Gerçek yüzünü Sultan Murad'a göstermeyen Masonluğun arkasında ise Yahudilik ve Avrupa emperyalizmi vardı.

İlk Meşrutiyet Meclisinde, Hıristiyan mebusları, Türkiye'nin bir an önce parçalanması için Ruslar ile savaşa şiddetle taraftar olmuşlardı. Ve gerçekten de neredeyse imparatorluk dağılacaktı. Sultan Hamid, bunu gördükten sonra, meşrutiyeti devam ettirseydi, elbette ki yanlış bir iş yapmış olurdu. Müslüman olmayan mebuslarla birlikte, dışardan körüklenen Arap ve Arnavut milliyetçiliklerine de set çekmek üzere Meclisi kapatması, Sultan Hamid'in en büyük başarısı ve hizmetidir. Bu

meclis kapatılmasaydı ne olacaktı? 8 milyon Hristiyan ve 12 milyon Müslüman yabancıya karşı, kültür seviyesi hepsinden geri 10 milyon Türk'le bu devlet nasıl tutulacaktı? Demokrasi bir çoğunluk rejimi olduğuna göre, Türklerden çok olan Araplar, meselâ, resmî dilin Arapça olmasını teklif etseler ve Arnavutları da yanlarına alsalar, sonuç ne olacaktı? Bütün Türk olmayanlar birleşerek Osmanlı İmparatorluğunun Avusturya Macaristan gibi federatif bir devlet olmasını isteseler, bunun,(1) nasıl önüne geçilecekti? Karışmak için fırsat gözleyen Avrupa devletlerini kışkırtmak üzere demokratik nümayişler yapılsa, bu, ne ile önlenebilecekti?

İşte Sultan Hamid, Meclisi kapatarak bütün bu tehlikeleri önledi ve tahtından indirilmeseydi, daha da önleyecekti.

Fakat onun hizmeti bu kadar da değildir. 1877-1878 savaşından yenilerek çıkan Osmanlı ordusunu, o zamanın en mükemmel silâhları ile meselâ mavzer tüfekleriyle silahlandırdı. Denizci devletlerin ve Rusların denizden yapmaları mümkün taarruzlara karşı, İstanbul ve Çanakkale boğazlarını tahkim etti. Ve Birinci Dünya Savaşı'nda İngilizlerle Fransızların 18 Mart 1915 saldırıları bu istihkâmlarla durduruldu.

Mükemmel kurmaylar yetiştirildi. 1914-1918 Savaşı ile İstiklâl Savaşı'nı bunlar idare ettiler. Suttan Aziz'in, Ruslarla çarpışıp Kırım'ı kurtarmak için hazırladığı donanma, denizcilik tekniğinin değişmesi karşısında değerini kaybetmişti. 8-10 mil giden gemilerle artık iş görülemezdi. Bunları kadro dışı ederek iki zırhlı ile iki kruvazör aldı. Büyük Osmanlı borçlarının üçte ikisini ödedi. Pek çok okul açtı. Pek çok yol ve köprü, ayrıca hastane ve çeşme gibi hayrat yaptırdı. Görülmemiş bir haber alma şebekesi kurdu. Yabancı elçilerden bile casusları vardı. Avrupa'da kuş uça haberi oluyor, aleyhimizdeki kararları önceden öğrenerek tedbirini alıyordu. Hilâfeti, Osmanlı Hanedanından almak için Mısır'da kurulan gizli bir derneğin üyelerinden biri Sultan Hamid'in adamlarından biri idi. Balkanlıların mezhep ve milliyet ayrılıklarını körükleyerek birleşmelerine engel olduğu gibi, İngiliz, Alman ve Rusları da birbirine düşürerek aleyhimizde birleşmelerini engelledi.

Bunları yaparken de vezirlerinden, paşalarından kimseye güvenmemekte ne kadar haklı olduğunu zaman göstermiş ve koca vezirler, hiç sıkılmadan, yabancı elçiliklere, konsolosluklara sığınmışlardı. Çok namuslu ve dindar bir adam olduğu için, asla kan dökmemiştir. Mithat Paşayı öldürttüğü hakkındaki söylenti iftiradır. Gerçi o, Mithat Paşadan şüphe ediyor, onun Sultan Aziz'i öldürtmüş olduğuna inanıyordu. Fakat dindar bir insan olarak, kan dökmekten, bütün hayatınca çekinmiş, Mithat Paşa ile arkadaşlarının idam kararlarını müebbet hapse çevirmişti. İsteseydi idam kararını imzalayamaz mı idi? Buna hangi kuvvet engel olabilirdi? Bunu yapmayarak, sonra, Talifte suikasta girişecek kadar az zekâlı mı idi?

Memleketi doğudan tehdit eden Moskof emperyalizmi ile batıdan tehdit eden Avrupa emperyalizmi ve onun temsilcisi İngiltere'ye karşı devleti savunan Sultan Hamid, ayrıca azınlıklar ve gafil hürriyetçiler ile de uğraşmaya mecbur olmuş, güneyden gelen Siyonizm'e de göğüs germiştir. Sultan Hamid için, Osmanlı İmparatorluğunu, soyumuzun düşmanı Moskoflarla hilâfetin düşmanı İngiltere'ye, devletimizin düşmanları Siyonizm'e ve azınlıklara, rejimin düşmanı hürriyetçilere karşı savunmak meselesi ve vazifesi vardı. Bunun için de, kendisinin, devlet başkanı kalması gerekti. Kendisi çekilirse, devletin tutunamayacağı hakkındaki düşüncesinin doğruluğu, çok geçmeden gerçekleşmiştir.

Şimdi, bu kadar büyük bir davanın karşısında, Peyami Safa'nın ileri sürdüğü İsmail Safa'nın sürgün edilmesi gibi hâdiselerin ne ehemmiyeti olabilir? İsmail Safa ne istiyordu. Oğlunun iddiasına göre hürriyet! Yani meşrûtiyet, serbest seçim. Yani bir alay Arap, Arnavut, Ermeni, Rum, Bulgar, Yahudi ve Sırp'ın Türkiye'nin kaderi hakkında söz sahibi olması... Şimdi akıl, anlayış, vicdan ve millî şuur sahibi olarak düşünelim: Böyle bir sonuca razı olunabilinir mi?

Sultan Hamid, sürgün ettiklerine aylık da bağladığına göre, Anadolu'nun en sağlam havalı yerlerinden biri bulunduğu, ahâlisinin dinç ve gürbüz yapısı ile belli olan Sivas'ta İsmail Safâ'nın ölmesi Sultan Hamid'in kabahati midir? Verem olan İsmail Safa, İstanbul'da kalsaydı, ölmeyecek miydi?

Babasına karşı beslediği sevgi dolayısıyla, Peyami Safa'nın bazı özel düşünceleri olması tabiidir. Fakat, her gün binlerce kişiye seslenen bir yazarın, Sultan Hamid gibi büyük bir padişahı, Osmanlı sultanlarının en cahili ve kanlısı diye göstermeye kalkması, doğru mudur.

“Bu dünyada herkes birçok şeyin cahilidir. Yeter ki kendi işinin cahili olmasın! (1) Kendi işinin ehli olduğunu bin bir delille ispat etmiş bulunan Sultan Hamid ise asla cahil değildir. Onun bir yüksekokul ve hatta lise diploması yoktu. Fakat özel öğretmenlerle hayattan ve içinde yetiştiği büyük ve muhteşem hanedandan çok cevherli şeyler öğrenmişti. Ressam, hattat ve musikişinas idi. Doğu ve batı dillerinden bazılarını biliyordu. Kurduğu çok değerli Yıldız Kütüphanesi, bugün, Üniversite Kütüphanesi'nin temelini teşkil etmektedir. Bayazıd Umumî Kütüphanesi'ni de yine o kurdu. Yani Sultan Hamid, Türk kültürüne kütüphane kurarak, pek çok okul açarak ve ilmî eserler yazdırarak hizmet etti.

Onun katil olduğu yalan, kızıl sultan olduğu iftiradır. Avrupalıların ve Ermenilerin yakıştırdığı kızıl sultanlığı benimsemek, onların emellerine hizmet etmek olmaz mı?

Sultan Hamid, kızıl değil “Gök Sultan”dır. Herkeste bulunması mümkün ufak tefek kusurlarını şişirip erdemlerini inkâr etmekle ne Türk tarihi, ne de Türk milleti bir şey kazanır. İsmail Safa, İngiliz Boer savaşında, İngilizlerin bir başarısını, onların elçiliklerine giderek tebrik ettiği için, Sultan Hamid tarafından, haklı olarak, sürgün edilmiştir. Belki İsmail Safa, o zaman, İngilizlerin nasıl bir Türk ve Müslüman düşmanı olduğunu bilmiyordu. Fakat geniş haber alma imkânları ile her şeyi bilen Sultan Hamid, memleket aydınlarının düşman elçilikleriyle temasına müsaade edemezdi.

Şimdi insafla düşünölsün: Hiçbir sebep yokken, sırf yurtlarındaki elmas madenlerini zapt etmek için, bir avuç Boer'e büyük ordularla saldıran İngiltere'yi tebrik etmek hangi hürriyetçilik anlayışının sonucudur.

0 günkü İngiltere'yi Boerleri yendi diye tebrik etmekle, bugünkü Moskofları Finlere karşı başarılarından dolayı alkışlamak arasında ne fark vardır?

Merhum Gök Sultan Abdülhamid Han, bütün hayatında bir fikir, devleti ayakta tutmak ve hazırlamak için yaşadı. Siyasî dehâsı ile Avrupa'yı ve Moskof'u oyalıyor, bir yandan da demiryolu ve okul ile Türk milletini kuvvetlendirmeye çalışıyordu.

Sultan Hamid ile onun düşmanları olan hürriyetçileri ölçüştürmek için, yalnız şu noktaya bakmak yeter: Hürriyet kahramanları (!), hürriyeti yok edip yüzlerce masumu astırdıktan sonra, savaşa soktukları devlet yenilince, hırsızlar gibi kaçtılar. Gök Sultan, bir tek siyasî idam yapmadan, en korkunç siyasi güçlükleri atlatarak 33 yıllık saltanatında devleti ayakta tuttuktan sonra tahtından indirilirken, Moskof çarının Rusya'ya davetini, Selanik'ten Alman gemisiyle İstanbul'a gelirken de Alman İmparatorunun davetini reddederek vatanında bir sürgün ve mahpus gibi yaşamayı tercih etti. Türkiye, dört sınırında yangınlar olan bir ev, Sultan Hamid, o yangınların eve bulaşmaması için hızla koşarak ateşe su serpen, kum döken ve keçe kapatan bir savunucu idi. Bu koşuşmaları sırasında yoluna çıkan bir iki çocuğu çarpıp düşürdüyse, suç onun değildir. Çünkü yurdun çevresinde yangınlar göğe yükseliyor ve Gök Sultan, alevleri içeri sokmamak için didiniyordu. Ve sokmadı da... Ne diyelim? Durağı cennet olsun...

(1) Bu güzel söz, son devir Osmanlı şehzadelerinden birine aittir. 338

Hüseyin Nihâl ATSİZ.

(Ocak, II Sayı, II Mayıs 1956). Taryhy şahslar